

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 03-03-2020 r.

DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.15

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), dalej *Kpa*, w związku z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2081 ze zm.), dalej *ustawa OOS*, po rozpatrzeniu odwołania Towarzystwa na Rzecz Ziemi z dnia 20 marca 2019 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pod nazwą: „*Budowa Instalacji Odzysku Energii (IOE) w Starachowicach*”, wydanej na wniosek Zakładu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Starachowicach,

1. uchylam punkt I.2.4 decyzji w brzmieniu:

„Prowadzić stałą kontrolę stanu technicznego środków transportu i urządzeń wykorzystywanych w trakcie budowy, utrzymywać je w pełnej sprawności w celu zminimalizowania poziomu hałasu, emisji zanieczyszczeń ropopochodnych i ze spalania paliw, zapobiegania przedostawania się zanieczyszczeń do środowiska gruntowo-wodnego.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

2. uchylam punkt I.2.8 decyzji w brzmieniu:

„Prowadzone prace, w tym związane z ewentualnym zagospodarowaniem mas ziemnych i ewentualnym odwodnieniem wykopów, nie mogą powodować zanieczyszczenia gleby i wód oraz wystąpienia zmian stanu wody na gruncie ze szkodą dla gruntów sąsiednich.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

3. uchylam punkt I.2.9 decyzji w brzmieniu:

„Zarówno na etapie realizacji, ewentualnej likwidacji jak i użytkowania należy zapewnić właściwe gospodarowanie odpadami, minimalizować ich ilość, zbierać je selektywnie w wydzielonych i przystosowanych miejscach, w warunkach zabezpieczających przed

przedostaniem się do środowiska gruntowo-wodnego zanieczyszczeń oraz zapewnić ich sprawny odbiór przez uprawnione podmioty.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

4. uchylam punkt I.2.12 decyzji w brzmieniu:

„Wody opadowo-roztopowe z terenu zakładu za pomocą istniejącego systemu kanalizacji deszczowej, po ich uprzednim oczyszczeniu odprowadzać do rzeki Kamiennej na warunkach pozwolenia wodnoprawnego.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

5. uchylam punkt I.2.17 decyzji w brzmieniu:

„Przestrzegać instrukcji eksploatacji urządzeń technologicznych, w szczególności dotyczących stanu technicznego urządzeń odpylających oraz wentylatorów wyciągowych, zainstalowanych na kluczowych z punktu widzenia ochrony powietrza, urządzeniach.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

6. uchylam punkt I.2.18 decyzji w brzmieniu:

„Prowadzić bieżące przeglądy urządzeń w układach oczyszczania gazów z procesu termicznego przekształcania i bez zbędnej zwłoki usuwać awarie.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

7. uchylam punkt I.3.4 decyzji w brzmieniu:

„Instalację wyposażyć w dwa gazowe lub olejowe palniki pomocnicze – po jednym w komorze spalania i dopalania, pracujące w trybie automatycznym.”

i w tym zakresie orzekam:

„Instalację wyposażyć w dwa gazowe lub olejowe palniki pomocnicze – po jednym w komorze spalania i dopalania, pracujące w trybie automatycznym. Palniki mają zapewnić utrzymanie temperatury na poziomie co najmniej 850°C w komorze spalania oraz co najmniej 1100°C w komorze dopalania”;

8. uchylam punkt I.3.5 decyzji w brzmieniu:

„Instalację wyposażyć w system pomiarowy umożliwiający w sposób ciągły pomiar i kontrolę emisji.”

i w tym zakresie orzekam:

„Instalację wyposażyć w system pomiarowy umożliwiający w sposób ciągły pomiar i kontrolę emisji w zakresie: tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzenu, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 oraz pomiar temperatury w komorze spalania i komorze dopalania.”;

9. uchylam punkt II decyzji w brzmieniu:

„Nakładam obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń do powietrza.

Analizę emisji zanieczyszczeń do powietrza przeprowadzić w terminie 12 miesięcy od oddania instalacji do użytkowania zgodnie z obowiązującymi metodykami referencyjnymi w tym zakresie. Wyniki analizy należy przedłożyć właściwemu organowi ochrony środowiska w terminie do trzech miesięcy po wykonaniu ww. analiz. W razie potrzeby zaproponować dodatkowe rozwiązania w zakresie ograniczenia oddziaływania w tym zakresie wraz z ich oceną.”

i w tym zakresie orzekam:

„Nakładam obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń do powietrza.

Analizę emisji zanieczyszczeń do powietrza co najmniej w zakresie: tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzenu, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5, przeprowadzić w terminie 12 miesięcy od oddania instalacji do użytkowania zgodnie z obowiązującymi metodykami referencyjnymi Głównego Inspektora Ochrony Środowiska w zakresie jakości powietrza atmosferycznego. Wyniki analizy należy przedłożyć właściwemu organowi ochrony środowiska w terminie do trzech miesięcy po wykonaniu ww. analiz. W razie stwierdzenia ponadnormatywnej emisji substancji do atmosfery zaproponować dodatkowe rozwiązania w zakresie ograniczenia oddziaływania w tym zakresie wraz z ich oceną.”;

10. w pozostałym zakresie utrzymuję decyzję organu I instancji w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Kielcach, dalej: RDOŚ w Kielcach, na podstawie art. 104 *Kpa*, z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. „l” w związku z art. 82 i art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 *ustawy OOS*, a także § 3 ust. 1 pkt 80 *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2016 r., poz. 71), dalej *Rozporządzenie RM*, ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „*Budowa Instalacji Odzysku Energii (IOE) w Starachowicach*”.

Pismem z dnia 16 marca 2019 r. odwołanie od ww. decyzji wniosło Stowarzyszenie Pro-Eko Starachowicka Inicjatywa Społeczna (dalej jako Stowarzyszenie Pro-Eko). Poza tym, pismem z dnia 21 marca 2019 r., odwołanie wniosło również Towarzystwo na Rzecz Ziemi (dalej jako Towarzystwo). Przedmiotowe odwołania zostały wniesione z zachowaniem 14-dniowego terminu.

Na etapie postępowania drugoinstancyjnego, pismem z dnia 9 lipca 2019 r., Stowarzyszenie „Inicjatywa dla Starachowic”, dalej jako Stowarzyszenie „Inicjatywa”, złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału w przedmiotowym postępowaniu na prawach

strony, jednocześnie przedstawiając informację o wykreśleniu Stowarzyszenia Pro-Eko z ewidencji stowarzyszeń prowadzonej przez Starostę Starachowickiego. W związku z powyższym, odwołanie złożone przez Stowarzyszenie Pro-Eko zostało rozpatrzone odrębną decyzją z dnia 10 lutego 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.14. Natomiast wniosek Stowarzyszenia „Inicjatywa” został rozstrzygnięty postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.9, którym GDOŚ dopuścił tę organizację do udziału w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony.

Biorąc pod uwagę, że Stowarzyszenie „Inicjatywa” kontynuuje działalność prowadzoną wcześniej przez Stowarzyszenie Pro-Eko, które w dniu 16 marca 2019 r. wniosło odwołanie w niniejszej sprawie, GDOŚ odniesie się do przedstawionych w tym piśmie zarzutów, ponieważ stanowią one zagadnienia badane z urzędu przez organ odwoławczy. Zgodnie z pismem z dnia 16 marca 2019 r. wydane rozstrzygnięcie zawiera następujące uchybienia:

1. naruszenie art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – *Prawo wodne* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2268 ze zm.), dalej jako *prawo wodne*, w związku z zakazem „*prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów*” na obszarach szczególnie zagrożonych powodzią;
2. wadliwą ocenę hałasu emitowanego przez instalację – zdaniem skarżącego może ona osiągnąć poziom 720 dB.

Natomiast Towarzystwo przedstawiło następujące zarzuty:

1. naruszenie uchwały Nr 88 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2016 r. w *sprawie Krajowego planu gospodarki odpadami 2022* (M. P. z 2016 r., poz. 784), dalej jako KPGO, a także uchwały Nr XXV/357/16 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 lipca 2016 r. w *sprawie wykonania "Planu gospodarki odpadami dla województwa świętokrzyskiego" 2016-2022* (Dz. Urz. Woj. Świąt. z 2016 r., poz. 2411), dalej jako WPGO, poprzez ustalenie uwarunkowań środowiskowych dla instalacji, która nie jest ujęta w WPGO, a jej realizacja powoduje brak spełnienia założeń określonych w KPGO;
2. naruszenie art. 75 ust. 4 *ustawy OOS*, poprzez wydanie decyzji bez porozumienia z właściwym miejscowo prezydentem miasta;
3. naruszenie art. 66 ust. 1 *ustawy OOS*, poprzez wydanie decyzji na podstawie wadliwego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
4. naruszenie art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. „b” *ustawy OOS*, poprzez pominięcie określenia w sentencji decyzji warunków wykorzystania terenu na etapie likwidacji przedsięwzięcia;
5. naruszenie art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. „c” *ustawy OOS*, poprzez pominięcie i nieprecyzyjne określenie wymagań dotyczących ochrony środowiska;
6. naruszenie art. 204 i 207 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2019 r., poz. 1396 ze zm.), dalej jako *Poś*, poprzez brak spełnienia przez instalację najlepszych dostępnych technik (BAT);

7. naruszenie art. 17 i 18 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. *o odpadach* (Dz. U. z 2019 r., poz. 701 ze zm.), dalej jako *ustawa o odpadach*, poprzez naruszenie hierarchii sposobów postępowania z odpadami;
8. naruszenie art. 107 § 1 pkt 4 *Kpa*, poprzez wskazanie błędnej podstawy prawnej decyzji, tzn. art. 104 *Kpa*.

W przedmiotowej sprawie liczba stron postępowania nie przekracza 20, w związku z powyższym strony postępowania zawiadamiane były bezpośrednio o czynnościach organu.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej jako GDOŚ, dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego i rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych.

Wniosek o wydanie zaskarżonej decyzji został złożony w dniu 10 października 2017 r., w imieniu Zakładu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Starachowicach (Inwestor), przez Prezesa Zarządu – Marcina Pohecicia. Zgodnie z informacją z Krajowego Rejestru Sądowego nr 0000061314, była to osoba uprawniona do reprezentowania spółki w przedmiotowym postępowaniu. Wniosek dotyczy budowy Instalacji Odzysku Energii (IOE), w której ma dochodzić do termicznego przekształcania paliw alternatywnych, głównie odpadów oznaczonych jako 19 12 10, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w *sprawie katalogu odpadów* (Dz. U. z 2014 r., poz. 1923). Ze względu na dobową przepustowość zakładu, przedmiotowa inwestycja została zakwalifikowana zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 80 *rozporządzenia RM*, jako „*instalacje związane z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41-47*”. Jest to zatem przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, które może wymagać przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Do ww. wniosku załączono dokumenty wymienione w art. 74 *ustawy OOS*, w tym pełnomocnictwo udzielone przez uprawnioną osobę, wraz z potwierdzeniem wniesienia opłaty skarbowej. GDOŚ zwrócił jednak uwagę, że do wniosku nie załączono dokumentu określonego w art. 74 ust. 1 pkt 8 *ustawy OOS*, tzn. analizy kosztów i korzyści, zgodnie z art. 10a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.), dalej *prawo energetyczne*, o czym szerzej mowa w dalszej części niniejszego rozstrzygnięcia.

Organ I instancji, dokonując kwalifikacji przedsięwzięcia, ustalił, że zalicza się ono do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 80 *rozporządzenia RM*. RDOŚ w Kielcach określił swoją właściwość do wydania zaskarżonej decyzji powołując się na art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. „l” *ustawy OOS*, dotyczącego przedsięwzięć „*dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub podmiot od niej zależny*”. GDOŚ zauważa, że zgodnie z informacją z

rejestru przedsiębiorców, KRS nr: 0000061314, Gmina Starachowice posiada 100 % udziałów Zakładu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o., co stanowi o zależności spółki od jednostki samorządu terytorialnego. Należy zatem ocenić, że organ I instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji przedsięwzięcia oraz prawidłowo określił swoją właściwość do wydania przedmiotowej decyzji. Tym samym, na podstawie art. 127 ust. 3 *ustawy OOS*, GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia przedmiotowego odwołania.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 *ustawy OOS*, „*Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. (...)*”. W przedmiotowym przypadku, zgodnie z zaświadczeniem Gminy Starachowice z dnia 27 kwietnia 2017 r., na obszarze planowanego przedsięwzięcia nie obowiązuje aktualny miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

RDOŚ w Kielcach pismem z dnia 27 października 2017 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.2, zwrócił się do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Starachowicach (dalej jako PPIS w Starachowicach) celem uzyskania opinii w sprawie realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. PPIS w Starachowicach pismem z dnia 15 listopada 2017 r., znak: SE-V-4470/13/17, wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia istnieje konieczność przeprowadzenia oceny jego oddziaływania na środowisko.

Pismem z dnia 27 października 2017 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.3, organ I instancji wystąpił ponadto o opinię Starosty Starachowickiego, będącego organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego, zgodnie z art. 201 *PoS*. Organ ten, pismem z dnia 10 listopada 2017 r., znak: GNOŚ.6222.6.2017, przedstawił stanowisko o konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej jako Raport OOS, a także wskazał na zagadnienia, które powinny zostać poruszone w treści raportu.

W związku z powyższym, w dniu 6 grudnia 2017 r. RDOŚ w Kielcach wydał postanowienie, znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.2, nakładające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia, a także ustalające zakres Raportu OOS. Został on przedłożony przez Inwestora wraz z pismem z dnia 19 grudnia 2017 r. Organ I instancji pismami z dnia: 12 lutego 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.3, 16 kwietnia 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.4, wezwał Inwestora do uzupełnienia informacji zawartych w Raporcie OOS. Uzupełnienia zostały przedłożone wraz z pismami z dnia: 12 marca 2018 r., 7 maja 2018 r., 25 czerwca 2018 r. (tekst jednolity), 13 lipca 2018 r. oraz 7 lutego 2019 r.

Organ I instancji pismami z dnia 24 lipca 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.8 i WOO-I.4260.39.2017.KS.9, ponownie zwrócił się do PPIS w Starachowicach i Starosty Starachowickiego celem uzyskania opinii w sprawie przedmiotowego przedsięwzięcia. Organy te zajęły pozytywne stanowiska w zakresie realizacji niniejszej inwestycji. PPIS w

Starachowicach postanowieniem z dnia 27 września 2018 r., znak: SE-V-4471/2/18, określił ponadto warunki realizacji przedsięwzięcia, w tym również wymóg sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń do atmosfery.

W ramach oceny oddziaływania ww. przedsięwzięcia na środowisko, RDOŚ w Kielcach zapewnił możliwość udziału społeczeństwa w prowadzonym postępowaniu. W obwieszczeniu z dnia 24 lipca 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.10, organ I instancji poinformował społeczeństwo o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz składania uwag i wniosków, a także wyznaczył termin składania uwag i wniosków (30 lipca – 28 sierpnia 2018 r.). Powyższe obwieszczenie upubliczniono w BIP i na tablicy informacyjnej RDOŚ w Kielcach, w dniach 26 lipca – 28 sierpnia 2018 r. oraz w Urzędzie Miejskim w Starachowicach w dniach 26 lipca – 28 sierpnia 2018 r. W trakcie trwania udziału społeczeństwa zostały wniesione uwagi przez:

- Starachowickie Stowarzyszenie Spółdzielców i Wspólnot Mieszkaniowych pismem z dnia 13 sierpnia 2018 r., które wyraziło poparcie dla planowanej inwestycji;
- Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie pismem z dnia 1 sierpnia 2018 r., który wyraził poparcie dla planowanej inwestycji;
- mieszkańców Starachowic pismem z dnia 22 sierpnia 2018 r., którzy zgłosili sprzeciw wobec planowanej inwestycji.

W toku postępowania na etapie I instancji, organowi prowadzącemu sprawę przedłożono także pismo Lucyny Janickiej z dnia 30 kwietnia 2018 r., stanowiące protest przeciwko planom realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. W ww. piśmie wskazano m.in. na możliwość wystąpienia pogorszenia się stanu zdrowia okolicznych mieszkańców oraz zanieczyszczenia środowiska naturalnego.

Organ I instancji wezwał Inwestora pismem z dnia 18 września 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.12, do złożenia wyjaśnień w sprawie wystosowanych zarzutów. RDOŚ w Kielcach skierował również pismo z dnia 18 września 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.13, do Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska (dalej jako WIOŚ w Kielcach) w celu weryfikacji ustaleń przedstawionych w Raporcie OOŚ. Odpowiedź Inwestora w odniesieniu do przedłożonych zastrzeżeń została załączona do pisma z dnia 24 września 2018 r. WIOŚ w Kielcach pismem z dnia 9 października 2018 r., znak: IK.7021.2.304.2018, przekazał protokół z kontroli w Zakładzie Energetyki Ciepłej, przeprowadzonej w 2014 r., która nie wykazała występowania nieprawidłowości.

Wraz z pismem z dnia 25 lutego 2018 r., Towarzystwo na Rzecz Ziemi złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału w omawianym postępowaniu, na podstawie art. 44 ust. 1 *ustawy OOŚ*. Zgodnie z informacjami zamieszczonymi w Krajowym Rejestrze Sądowym nr 0000045778, organizacja została zarejestrowana 5 października 2001 r., a jej cele statutowe mieszczą się w pojęciu „działalności statutowej w zakresie ochrony środowiska”. W związku

z powyższym, postanowieniem z dnia 9 marca 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.4, organ I instancji dopuścił Towarzystwo do udziału w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony.

Korzystając z przysługujących uprawnień strony postępowania, wraz z pismem z dnia 15 listopada 2018 r., Towarzystwo przedłożyło następujące uwagi odnośnie planowanej inwestycji:

- zdaniem organizacji, przedsięwzięcie nie zostało wpisane do WPGO, co stanowiło naruszenie art. 34 ust. 4 *ustawy o odpadach*;
- jego realizacja spowodowałaby naruszenie 30% limitu odpadów poddawanych termicznemu przekształceniu, co stanowiłoby naruszenie KPGO.

W związku z powyższym, RDOŚ w Kielcach pismem z dnia 28 listopada 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.17, zwrócił się do Marszałka Województwa Świętokrzyskiego o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie i odniesienie się do możliwości realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia w kontekście zapisów WPGO. W odpowiedzi Marszałek pismem z dnia 6 grudnia 2018 r., znak: OWŚ-VI.7011.5.51.2015, wskazał, że przedmiotowa inwestycja „*obejmuje przystosowanie elektrociepłowni do termicznego przekształcania paliw alternatywnych*”, a zatem jest zgodna z zadaniem określonym na str. 108 WPGO. W ww. piśmie zawarto również informację, że w ramach omawianego przedsięwzięcia nie przewiduje się przetwarzania odpadów komunalnych.

RDOŚ w Kielcach postanowieniem z dnia 28 września 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.15, dopuścił do udziału w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony również Stowarzyszenie Pro-Eko, na podstawie art. 31 § 2 *Kpa*. Organizacja ta nie przedłożyła jednak żadnych uwag w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i zebraniu dowodów w przedmiotowej sprawie, RDOŚ w Kielcach zawiadomieniem z dnia 7 lutego 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.21, poinformował strony postępowania o możliwości składania uwag i wniosków dotyczących całości materiału dowodowego. Do czasu wydania decyzji nie wpłynęło żadne stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, odniósł się do uwag Towarzystwa wynikających z pisma z dnia 15 listopada 2018 r., a także do uwag mieszkańców Starachowic, przedłożonych w ramach udziału społeczeństwa w niniejszym postępowaniu. Dotyczyły one w szczególności zagrożenia dla zdrowia osób mieszkających w sąsiedztwie Zakładu, w wyniku realizacji planowanego przedsięwzięcia. RDOŚ w Kielcach odnosząc się do uwag przedstawionych w trakcie udziału społeczeństwa podkreślił, że realizacja przedsięwzięcia znacząco zmniejszy wielkość emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do atmosfery w stosunku do emisji generowanych w trakcie pracy obecnie funkcjonującej ciepłowni. Organ I instancji wskazał również, że zdaniem Marszałka Województwa Świętokrzyskiego przedmiotowa inwestycja

mieści się w planach wskazanych w WPGO, jako „przystosowanie elektrowni, elektrociepłowni i ciepłowni do termicznego przekształcania odpadów (paliw alternatywnych)”. Poza tym, w sentencji decyzji zostały nałożone dodatkowe warunki służące minimalizacji wpływu zmodernizowanej elektrociepłowni na środowisko, w szczególności dotyczące wymagań bezpieczeństwa w zakresie tymczasowego magazynowania odpadów. Wydane rozstrzygnięcie zawiera również wymagania niezbędne do uwzględnienia w projekcie budowlanym, w zakresie środków zapobiegawczych przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego.

W ocenie GDOŚ, organ I instancji dopełnił obowiązków wynikających z przepisu art. 79 ust. 1 *ustawy OOS*, który obliguje do zapewnienia możliwości „udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza się ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko”. Akta sprawy przekazane przez organ I instancji wskazują, że strony i społeczeństwo zostały prawidłowo zawiadomione o możliwości zapoznania się z aktami sprawy w terminie 30 lipca – 28 sierpnia 2018 r. Ponadto, na str. 8 – 12 decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, RDOŚ w Kielcach przedstawił, zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. „a” *ustawy OOS*, informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, a także dokonał samodzielnej oceny przedstawionych uwag i wniosków. Jak wynika z akt sprawy, RDOŚ w Kielcach zawiadomieniem z dnia 7 listopada 2018 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.25, poinformował społeczeństwo o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Wymienione wyżej obwieszczenie zostało upublicznione w BIP i na tablicy informacyjnej RDOŚ w Kielcach w dniach 11 – 25 marca 2019 r.

Po przeprowadzeniu weryfikacji przedłożonej dokumentacji oraz w świetle argumentów przedstawionych przez podmioty składające odwołania w przedmiotowej sprawie, organ II instancji ocenił, że w pierwszej kolejności należy zweryfikować, czy wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest dopuszczalne dla tego rodzaju inwestycji. Wynikało to z dyspozycji art. 38a *ustawy o odpadach*: „jeżeli instalacja, przeznaczona do przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz przeznaczonych do składowania pozostałości z sortowania odpadów komunalnych i pozostałości z procesu mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, nie została ujęta w wojewódzkim planie gospodarki odpadami, odmawia się wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”. W związku z powyższym, pismem z dnia 6 maja 2019 r., znak: DOOS-WDS/ZOO.420.83.2019.KN.1, skierowano wystąpienie do Dyrektora Departamentu Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska w celu dokonania wykładni cytowanego wyżej przepisu prawa oraz przedstawienia opinii, czy w świetle powyższego,

dopuszczalne jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W toku postępowania odwoławczego, z dniem 6 września 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1579 t.j.), dalej jako *ustawa zmieniająca*. Zgodnie z art. 6 pkt 16 tej ustawy uchylono art. 38 oraz 38a *ustawy o odpadach*, które dotyczyły zapisów Wojewódzkich Planów Gospodarki Odpadami, a także uwarunkowań związanych z ich realizacją i wydawaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla instalacji przeznaczonych do przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz przeznaczonych do składowania pozostałości z sortowania odpadów komunalnych i pozostałości z procesu mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych. W treści *ustawy zmieniającej* nie uchwalono przepisów intertemporalnych odnoszących się do wszczętych i niezakończonych postępowań w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego rodzaju instalacji. W tej sytuacji, zgodnie z zasadą działania nowego prawa wprost, wprowadzone zmiany stosowane są zatem w toku niniejszego postępowania odwoławczego. W związku z powyższym, GDOŚ nie jest zobowiązany do rozpatrywania zagadnienia dopuszczalności wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w świetle dyspozycji art. 38a *ustawy o odpadach*.

Opinię dotyczącą skutków nowelizacji *ustawy o odpadach*, w kontekście planowanej inwestycji, Dyrektor Departamentu Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska przedstawił pismem z dnia 18 października 2019 r., znak: DGO.IV.021.5.2019.KR. W piśmie tym wskazano, że dopuszczalność wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegających na termicznym przekształcaniu odpadów należy analizować w świetle przepisów art. 35b *ustawy o odpadach*, który został dodany przez art. 6 pkt 15 *ustawy zmieniającej*. Zgodnie z art. 35b ust. 2 *ustawy o odpadach*: „*Odpady komunalne oraz odpady pochodzące z przetwarzania odpadów komunalnych przekształca się termicznie wyłącznie w instalacjach ujętych na liście, określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 4*” (tj. w rozporządzeniu, które zostanie wydane przez ministra właściwego do spraw środowiska). Ponadto, zgodnie z art. 35b ust. 3 *ustawy o odpadach*: „*Jeżeli instalacja, przeznaczona do termicznego przekształcania odpadów komunalnych lub odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych, nie została ujęta na liście, określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 4, odmawia się wydania dla tej instalacji decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pozwolenia na budowę, pozwolenia zintegrowanego lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów w tej instalacji*”.

Odnosząc się do powyższego należy jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 27 pkt 3 *ustawy zmieniającej*, przepis art. 35b ust. 2 *ustawy o odpadach* wchodzi w życie dopiero z dniem 1 sierpnia 2020 r., a przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 35b ust. 4 *ustawy o odpadach*, do dnia wydania niniejszego rozstrzygnięcia nie zostały jeszcze uchwalone. Ze

względu na brak funkcjonowania w obiegu prawnym listy instalacji „przeznaczonych do termicznego przekształcania odpadów komunalnych lub odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych”, o której mowa w art. 35b ust. 4 *ustawy o odpadach*, a także brak uchwalenia odnoszących się do tej kwestii przepisów intertemporalnych, nie ma obecnie możliwości zastosowania przepisów art. 35b ust. 2 i 3 *ustawy o odpadach* do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. W świetle powyższego, przepis art. 35b ust. 3 *ustawy o odpadach* również nie może stanowić podstawy do uchylenia decyzji RDOŚ w Kielcach z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24. Biorąc pod uwagę obecnie obowiązujący stan prawny, wydanie rozstrzygnięcia o uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości i umorzeniu postępowania organu I instancji (art. 138 § 1 pkt 2 *in fine Kpa*) byłoby przedwczesne i mogłoby zostać skutecznie podważone w toku postępowania sądownoadministracyjnego.

W tym kontekście, należy zwrócić uwagę na przedstawioną w aktualnym orzecznictwie sądów administracyjnych, interpretację dotyczącą sytuacji braku obowiązywania przepisów wykonawczych do aktu prawnego o randze ustawowej. Judykatura stoi na stanowisku, że: „organy administracji publicznej (...), podejmując władcze rozstrzygnięcia w indywidualnych sprawach administracyjnych, stosują przepisy prawa dokonując ich wykładni. Mają zatem obowiązek stosowania się do reguł interpretacyjnych, a dokonana wykładnia nie może godzić w normy konstytucyjne. Organ nie może zatem odmówić zastosowania przepisu prawa, ale musi go zinterpretować w sposób nienaruszający zasad konstytucyjnych” (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt: VI SA/Wa 1214/15; wyrok NSA z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt: II GSK 1614/13). **W konsekwencji, przepisy art. 35b ust. 2 i 3 *ustawy o odpadach* należy interpretować w ten sposób, że wskazane w ich treści obowiązki ciążące na przedsiębiorcach prowadzących instalacje, mogą być egzekwowane nie wcześniej niż w dniu wejścia w życie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 35b ust. 4 *ustawy o odpadach*.**

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ II instancji ocenił, że wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 8 *ustawy OOS*, wymaga uzupełnienia o analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 *prawa energetycznego*. Organ ustalił, że nominalna moc cieplna przebudowywanej instalacji przekracza 20 MW, co obliuguje wnioskodawcę do przedłożenia analizy kosztów i korzyści. W związku z powyższym, GDOŚ wystosował do inwestora wezwanie z dnia 17 września 2019 r., znak: DOOS-WDS/ZOO.420.83.2019.KN.7, w ramach którego wnioskodawcę zobligowano również do uzupełnienia Raportu OOS w kwestiach dotyczących: prac rozbiórkowych obiektów elektrociepłowni, przystosowania inwestycji do zmian klimatu, przedstawienia wyników inwentaryzacji przyrodniczej i działań służących ochronie pomnika przyrody, informacji dotyczących możliwości kumulacji oddziaływań, systemu odwodnienia

terenu zakładu, emisji zanieczyszczeń do atmosfery, zgodności zastosowanych technologii z BAT oraz izolacyjności akustycznej ścian hali technologicznej.

W odpowiedzi na ww. wezwanie, Inwestor przedstawił wyjaśnienia dotyczące powyższych kwestii przy pismach z dnia: 26 września 2019 r. oraz 17 października 2019 r., przekazując następujące informacje:

1. w 2018 r. przeprowadzona została modernizacja ciepłowni w Starachowicach, w ramach której dokonano m.in. demontażu 2 kotłów energetycznych, w wyniku czego nominalna moc cieplna zakładu spadła do poziomu 14,16 MW. W związku z powyższym, obecnie nie ma konieczności przedkładania analizy kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 *prawa energetycznego*;
2. prace rozbiórkowe, obejmujące m.in. demontaż kotła WR-5, nie będą prowadziły do ponadnormatywnego oddziaływania inwestycji na środowisko. Nie przewiduje się również wystąpienia kumulacji oddziaływań z innymi przedsięwzięciami;
3. ze względu na znaczny stopień przekształcenia obszaru realizacji przedsięwzięcia oraz przemysłowy charakter użytkowania, nie było konieczne przeprowadzenie inwentaryzacji przyrodniczej. Inwestor załączył również operat dendrologiczny, odnoszący się do uwarunkowań związanych z ochroną pomnika przyrody: Topoli białej, nr rejestracyjny CRFOP: PL.ZIPOP.1393.PP.2611011.528;
4. Zakład Energetyki Ciepłej nie jest narażony na awarie wynikające z gwałtownych zjawisk pogodowych będących efektem zmian klimatu;
5. w zakresie zgodności z BAT zaproponowanej technologii przekształcania odpadów, nie zachodzi konieczność odzysku metali, ze względu na ich znikomą zawartość w przekształcanych odpadach. Stabilizacja pyłów pochodzących z oczyszczania spalin będzie prowadzona przez specjalistyczną firmę, odbierającą tego rodzaju odpady z terenu Zakładu.

W ocenie GDOŚ odpowiedzi przekazane przez inwestora nie wyjaśniły wszystkich zagadnień ochrony środowiska w związku z realizacją planowanej inwestycji, w szczególności w zakresie ochrony powietrza. Organ II instancji wezwał wnioskodawcę pismem z dnia 20 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.10, do skorygowania map obrazujących zasięg i stężenie zanieczyszczeń powietrza. W odpowiedzi na powyższe, w załączeniu do pisma z dnia 3 grudnia 2019 r., Inwestor przedłożył poprawione opracowania kartograficzne w tym zakresie.

Mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do decyzji organu I instancji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu I instancji, GDOŚ dostrzegł uchybienia w decyzji RDOŚ w Kielcach z dnia 7 marca

2019 r., wobec czego uchylił wybrane punkty rozstrzygnięcia i w to miejsce orzekł na nowo ich brzmienie lub umorzył postępowanie organu I instancji, co zostało dokonane w sentencji niniejszej decyzji, a uzasadnione poniżej.

Organ II instancji uchylił punkty: I.2.4 (dotyczący utrzymywania w sprawności maszyn budowlanych) oraz I.2.17, I.2.18 (dotyczące sprawności technicznej instalacji technologicznych) kwestionowanej decyzji i umorzył postępowanie RDOŚ w Kielcach w tym zakresie (odpowiednio pkt 1, 5 i 6 niniejszej decyzji). Formułowanie przez organ I instancji warunków nakładających obowiązek przestrzegania przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w *sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy* (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zm.) jest nieuzasadnione z tego względu, że inwestor z mocy prawa jest zobowiązany do postępowania zgodnie z obowiązującymi regulacjami normatywnymi.

W punkcie I.2.8 kontrolowanej decyzji na Inwestora został nałożony obowiązek prowadzenia prac w taki sposób, który nie spowoduje zanieczyszczenia gleby i wód. Formułowanie przez organ I instancji warunków nakładających obowiązek przestrzegania art. 83 *Prawa wodnego* również jest nieuzasadnione z tego względu, że inwestor z mocy prawa jest zobowiązany do postępowania zgodnie z obowiązującymi regulacjami normatywnymi. W związku z powyższym organ II instancji uchylił ww. punkt decyzji RDOŚ w Kielcach i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie (pkt 2 niniejszej decyzji).

GDOŚ uchylił warunek wyrażony w punkcie I.2.9 (gospodarowanie odpadami), kwestionowanej decyzji i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie (punkt 3 niniejszej decyzji). Wyrażone w nim wymagania należało uznać za nieuzasadnione, gdyż określają obowiązki, których wykonanie wynika wprost z obowiązujących norm prawnych (art. 23 ust. 1 i art. 27 *ustawy o odpadach*). Wpisywanie w sentencji decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach postanowień, do których przestrzegania Inwestor jest zobowiązany przepisami prawa, jest nie tylko zbędne, ale również, w przypadku zmiany treści norm prawnych, może doprowadzić do zobligowania wnioskodawcy do działania wbrew literze prawa. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma określać warunki realizacji przedsięwzięcia, które są ustanawiane indywidualnie w celu ograniczenia lub zapobiegania negatywnym oddziaływaniom na środowisko, na tle obowiązujących przepisów szczegółowych. Znajduje to potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych: „*Prawodawca, przyznając organom administracji kompetencje do określenia warunków realizacji inwestycji i zakreślając cele wydania decyzji, powierzył organom administracji określony zakres władzy uznaniowej odnośnie kreowania zakazów i warunków, wykraczających poza wynikające z konkretnych przepisów szczególnych, o ile służą one realizacji wskazanych ustawowo celów.*” (por. wyrok WSA w Warszawie, sygn. akt: IV SA/Wa 2358/07).

W punkcie I.2.12 kontrolowanej decyzji organ I instancji wykroczył poza swoją właściwość, nakładając na inwestora obowiązek odprowadzania wód opadowo-roztopowych

na zasadach określonych w pozwoleniu wodnoprawnym. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 82 *prawa wodnego*, działanie to wchodzi w zakres kompetencji organu właściwego do wydania pozwolenia wodnoprawnego. W związku z powyższym organ II instancji uchylił ww. punkt decyzji RDOŚ w Kielcach i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie (pkt 4 niniejszej decyzji).

W punktach 7 i 8 niniejszego rozstrzygnięcia (odpowiednio: I.3.4 i I.3.5 decyzji RDOŚ w Kielcach) GDOŚ doprecyzował wymagania dotyczące ochrony środowiska, konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym Instalacji Odzysku Energii. Warunki te dotyczą kluczowego parametru technologicznego, jakim jest temperatura spalania odpadów w projektowanej instalacji. Utrzymanie odpowiednio wysokiej temperatury ich termicznego przekształcania jest niezbędne w celu ograniczenia emisji szkodliwych gazów, stanowiących zanieczyszczenia atmosfery. Organ odwoławczy ocenił zatem, że należy określić minimalną wysokość temperatury, w której będzie zachodził proces spalania lub dopalania, na odpowiednio 850°C i 1100°C. Z tego samego powodu istotne było również orzeczenie o konieczności zastosowania systemu pomiarowego do kontroli temperatury w komorze spalania i w komorze dopalania. Ponadto, kierując się dyspozycją § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 czerwca 2018 r. w *sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu* (Dz. U. z 2018 r., poz. 1119), GDOŚ doprecyzował, które rodzaje substancji emitowane do atmosfery będą podlegały obowiązkowym pomiarom wielkości emisji.

Organ odwoławczy ocenił, że doprecyzowania wymaga również obowiązek nałożony w punkcie II decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, dotyczący sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń do atmosfery. Dokonując korekty tego warunku w pkt 9 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ uściślił, że przy sporządzeniu tego opracowania należy odnieść się do metodyk pomiarowych stosowanych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, a także wskazał rodzaje substancji, które będą podlegać analizie. Organ II instancji podkreślił również, że w sytuacji stwierdzenia przekroczenia dopuszczalnych stężeń substancji emitowanych do atmosfery, właściciel instalacji będzie zobowiązany do przedstawienia rozwiązań technicznych, służących minimalizacji tego rodzaju oddziaływania.

W piśmie z dnia 16 marca 2019 r. Stowarzyszenie „Inicjatywa” zarzuciło decyzji wydanej przez RDOŚ w Kielcach występowanie wad prawnych, dotyczących zezwolenia na nieprawidłową lokalizację przedsięwzięcia oraz niedoszacowanie oczekiwanej emisji hałasu. Ponieważ powyższe zagadnienia mają istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy, GDOŚ z urzędu odniesie się do wzmiankowanych wcześniej tez zawartych w ww. podaniu.

Organ odwoławczy na wstępie zwraca uwagę, że zgodnie z art. 545 *prawa wodnego*: „Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (...) stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r.”. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowym przypadku (wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach został złożony w dniu 10 października 2017 r.). W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – *Prawo wodne* (Dz. U. z 2017 r., poz. 1121 ze zm.), dalej jako *prawo wodne sprzed nowelizacji*.

W tym kontekście niezbędne jest przeanalizowanie normy prawnej wyrażonej w art. 40 ust. 1 pkt 3 *prawa wodnego sprzed nowelizacji*: „zabrania się (...) lokalizowania na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, gromadzenia ścieków, odchodów zwierzęcych, środków chemicznych, a także innych materiałów, które mogą zanieczyścić wody, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w tym w szczególności ich składowania”.

W ocenie GDOŚ, cytowany wyżej przepis prawa nie stanowi podstawy do uchylenia lub odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku inwestycji związanych z prowadzeniem odzysku lub unieszkodliwiania odpadów. Należy bowiem zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 40 ust. 3 *prawa wodnego sprzed nowelizacji*: „Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi”. Oznacza to, że wymieniony w cytowanym przepisie organ jest właściwy do wydania rozstrzygnięcia, czy zlokalizowanie tego rodzaju inwestycji będzie dopuszczalne. Przepis ten stanowi zatem derogację od art. 40 ust. 1 pkt 3 *prawa wodnego sprzed nowelizacji*, którego dotyczą uwagi przedstawione w toku postępowania przez Stowarzyszenia „Inicjatywa”. GDOŚ zwraca ponadto uwagę, że zgodnie z art. 526 *prawa wodnego*: „Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wykonują zadania dotychczasowego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw związane z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, a także inwestycjami w gospodarce wodnej”. W związku z powyższym, organem właściwym do wydania rozstrzygnięcia w kwestii dopuszczalności realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia w planowanej lokalizacji, jest obecnie właściwy rzeczowo i miejscowo organ Wód Polskich.

Dodatkowo, jak wskazał RDOŚ w Kielcach w uzasadnieniu decyzji z dnia 7 marca 2019 r., zgodnie z art. 166 ust. 2 pkt 7 *prawa wodnego*, przed wydaniem decyzji o warunkach zabudowy, właściwy organ będzie zobowiązany uzyskać zgodę Wód Polskich na realizację przedmiotowej inwestycji. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 166 ust. 3 *prawa wodnego*, „dokonując uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Wody Polskie uwzględniają prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, poziom zagrożenia powodziowego, proponowaną

zabudowę i zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a także jego aktualne zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie". Zagadnienie dopuszczalności magazynowania odpadów oraz ich termicznego przekształcania zostanie zatem szczegółowo przeanalizowane przez organ właściwy do spraw pozwoleń wodnoprawnych na etapie wydawania decyzji o warunkach zabudowy.

Co więcej, zebrany w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko materiał dowodowy wskazuje, że w ramach realizacji niniejszej inwestycji zostały zaplanowane działania mające na celu ochronę środowiska gruntowo-wodnego. Ponadto, w wydanej decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, RDOŚ w Kielcach nałożył na Inwestora warunek I.2.15, który pozwala na magazynowanie odpadów wyłącznie w zamkniętych kontenerach, w ilości zapewniającej 3-dniowy zapas ciągłości pracy całej instalacji. Tego rodzaju wymagania znacząco minimalizują ryzyko zanieczyszczenia wód, a w przypadku wystąpienia zagrożenia powodziowego umożliwiają wywiezienie magazynowanych odpadów w bezpieczne miejsce.

Odnosząc się natomiast do zagadnienia poprawności przeprowadzonych analiz w zakresie przewidywanego oddziaływania akustycznego GDOŚ wyjaśnia, że nie przewiduje się wystąpienia ponadnormatywnego natężenia hałasu wynikającego z pracy instalacji przetwarzającej odpady. Zsumowanie ciśnienia akustycznego pochodzącego od poszczególnych urządzeń (jak dokonuje tego Stowarzyszenie „Inicjatywa”) w rzeczywistości pozwala na uzyskanie wartości na poziomie ok. 95 dB. Taka wartość mocy akustycznej została również podana przez autorów Raportu OOS na str. 172, jako występująca wewnątrz hali technologicznej. Przewiduje się również, że parametry izolacyjne materiałów budowlanych, służących do wykonania konstrukcji tego obiektu, pozwolą na obniżenie poziomu hałasu o 35 dB. Obliczenia rozprzestrzeniania się oddziaływań akustycznych poza budynkiem elektrociepłowni zostały przedstawione w postaci tabelarycznej (str. 121, 174 Raportu OOS) oraz załączników graficznych, przedłożonych wraz z Raportem OOS (Rozkład izofon hałasu w porze dziennej oraz nocnej). Z opracowań tych jednoznacznie wynika, że zarówno w porze dziennej, jak i nocnej nie nastąpi przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu dla najbliższych terenów chronionych akustycznie.

Po przeprowadzeniu wnikliwej analizy materiału dowodowego GDOŚ uznaje, że opracowania przedstawione przez Inwestora są wiarygodne i mogą stanowić podstawę rozwiązań służących ochronie środowiska w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia. Organ ocenia również, że zasięg oddziaływań od planowanej inwestycji, nie powinien przekroczyć granicy wyznaczonej na mapie ewidencyjnej, która została załączona do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przy zastosowaniu urządzeń o ograniczonej mocy akustycznej, o których mowa w pkt I.3.7 i I.3.8 decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, okoliczne tereny zabudowy jednorodzinnej nie będą narażone na występowanie ponadnormatywnego hałasu.

W odwołaniu z dnia 20 marca 2019 r., Towarzystwo na Rzecz Ziemi powołując się na interes społeczny, wskazało osiem przesłanek, które – zdaniem tego podmiotu – obligują organ odwoławczy do uchylecia zaskarżonej decyzji.

GDOŚ nie zgadza się z przedłożonymi zarzutami, co uzasadnia poniżej, odnosząc się co kolejnych punktów odwołania.

Ad. 1

Zdaniem Towarzystwa, przedmiotowa inwestycja nie została ujęta w WPGO, a ponadto nie spełnia założeń w zakresie ilości spalanych odpadów, które zostały przedstawione w KPGO. Odwołujący się precyzuje, że w planie inwestycyjnym, stanowiącym załącznik do WPGO, w świetle rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 1 lipca 2015 r. w *sprawie sposobu i formy sporządzania wojewódzkiego planu gospodarki odpadami oraz wzoru planu inwestycyjnego* (Dz. U. z 2015 r., poz. 1016), powinny zostać uwzględnione plany budowy instalacji do termicznego przekształcania odpadów. Towarzystwo argumentuje, że w planie inwestycyjnym świętokrzyskiego WPGO nie przedstawiono planów realizacji takiej inwestycji. Zdaniem Skarżącego stanowi to, na podstawie art. 38 ust. 4 *ustawy o odpadach*, naruszenie aktu prawa miejscowego, jakim jest WPGO. Odwołujący się przekonuje ponadto, że dotychczas istniejące instalacje, które dokonują termicznego przekształcania odpadów na terenie województwa świętokrzyskiego, wyczerpały już określony w KPGO limit 30 % odpadów, które mogą podlegać termicznemu przekształcaniu.

Odnosząc się do argumentacji Skarżącego, wskazującej na naruszenie prawa miejscowego w związku z wydaniem przez RDOŚ w Kielcach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, GDOŚ wskazuje, że z dniem 6 września 2019 r. weszły w życie znowelizowane przepisy *ustawy o odpadach*: art. 38 (w tym ust. 4), a także art. 38a tej ustawy zostały uchylone, zatem nie mogą stanowić o stanie prawnym przedmiotowej sprawy.

Odnosząc się natomiast do zarzutu przekroczenia limitu 30 % „*termicznie przekształcanych odpadów komunalnych oraz odpadów pochodzących z przetworzenia odpadów komunalnych*”, które mogą być unieszkodliwiane poprzez ich spalanie, należy podkreślić, że ograniczenie to dotyczy całej Polski. Ustawodawca nie sprecyzował w KPGO, że wartość ta musi zostać osiągnięta dla każdego z województw z osobna. Ewentualne przekroczenie tego limitu przez zakłady przetwarzające odpady w województwie świętokrzyskim, nie stanowi zatem naruszenia zasady ogólnej określonej w KPGO.

Ponadto Departament Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska (aktualnie Ministerstwa Klimatu), odpowiadając na pytania zadane przez GDOŚ w przedmiotowej sprawie, pismem z dnia 18 października 2019 r., znak: DGO.IV.021.5.2019.KR, wyraził opinię, że: „*realizacja planowanej inwestycji o maksymalnej zdolności przerobowej wskazanej w załączonej dokumentacji na poziomie 30 400 Mg/rok nie spowodowałaby przekroczenia ww. 30 % limitu w skali województwa i w skali kraju*”.

GDOŚ zwraca również uwagę, że zgodnie z art. 35b ust. 1 *ustawy o odpadach*: „*Udział masy termicznie przekształcanych odpadów komunalnych oraz odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych na terenie kraju w stosunku do masy wytworzonych odpadów komunalnych na terenie kraju nie może przekraczać 30%*”. Dyspozycja ta znajduje swoją realizację w przepisach, które zostaną wydane na podstawie art. 35b ust. 4 *ustawy o odpadach*, tj. w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw środowiska, określającym „*listę instalacji przeznaczonych do termicznego przekształcania odpadów komunalnych*”. Należy zatem ocenić, że w obecnym stanie prawnym to właśnie minister właściwy do spraw klimatu jest organem odpowiedzialnym za dotrzymanie ww. limitu, poprzez sporządzenie odpowiedniej listy dla tego rodzaju instalacji.

Ad. 2

Odwołujący się sugerują, że organ I instancji, przed wydaniem decyzji z dnia 7 marca 2019 r., powinien wcześniej uzyskać stosowne uzgodnienia od właściwych organów jednostek samorządu terytorialnego. Zdaniem Skarżących, podstawę do uzyskania stanowiska wójta, burmistrza lub prezydenta miasta stanowi art. 75 ust. 4 *ustawy OOS*.

W opinii GDOŚ, teza Towarzystwa, według której RDOŚ w Kielcach wydając decyzję dla przedmiotowego przedsięwzięcia, „*był zobowiązany do jego uzgodnienia z zainteresowanymi wójtami, burmistrzami, prezydentami miast*”, jest bezzasadna. Przywoływany przez Skarżących art. 75 ust. 4 *ustawy OOS* ma bowiem następujące brzmienie: „*W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykraczającego poza obszar jednej gminy decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje wójt, burmistrz, prezydent miasta, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie, w porozumieniu z zainteresowanymi wójtami, burmistrzami, prezydentami miast.*”. Cytowany przepis prawa nie zawiera zatem dyspozycji obligującej organ ochrony środowiska do uzyskania zgody Prezydenta Starachowic na realizację przedmiotowej inwestycji. Ponadto żaden inny przepis prawa stanowiący podstawę do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zobowiązuje organu prowadzącego postępowanie do uzyskania stanowisk ww. podmiotów.

Katalog organów zajmujących stanowisko przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach został ujęty w art. 77 ust. 1 *ustawy OOS* i nie może być interpretowany rozszerzająco. W przedmiotowej sprawie należało uzyskać opinię organu inspekcji sanitarnej (PPIS w Starachowicach) oraz organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego (Starosta Starachowicki). RDOŚ w Kielcach wystąpił o stanowiska ww. organów, które wydały pozytywne opinie dla realizacji przedmiotowej inwestycji. W tym kontekście, dalsze rozważania Skarżących na temat źródła odpadów dostarczanych do elektrociepłowni (składowiska odpadów Jancyce oraz Janik) nie mają znaczenia dla kwestii możliwości wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 3

Skarżący przedkłada wobec przedłożonego Raportu OOS zarzut braku racjonalności wariantu alternatywnego przedsięwzięcia, a także podkreśla, że należało przedstawić wariant bardziej korzystny dla środowiska.

Towarzystwo podnosi również zarzut ponadnormatywnej emisji zanieczyszczeń do atmosfery, w szczególności CO₂, oraz potencjalnego wzrostu emisji metali ciężkich i związków chlorowcopochodnych. Zdaniem odwołującego się, Inwestor nie odniósł się do poziomu tła zanieczyszczeń, które wskazuje na przekroczenie dopuszczalnych stężeń pyłów oraz benzo(a)pirenu i nie przeanalizował możliwości przeprowadzenia działań kompensacyjnych.

Skarżący kwestionuje również zaprezentowane analizy akustyczne i uważa, że w ciągu nocy następować będzie przekraczanie dopuszczalnych wartości hałasu dla zabudowy jednorodzinnej.

W opinii Towarzystwa, w decyzji brakuje również uzasadnienia dla stwierdzenia, że przedsięwzięcie nie będzie negatywnie oddziaływać na najbliższy obszar Natura 2000.

Na wstępie należy podkreślić, że GDOŚ nie zgadza się ze stwierdzeniem, że przedstawiony w Raporcie OOS wariant alternatywny „nie może zostać uznany za racjonalny”. Skarżący niesłusznie sugeruje, że Inwestor powinien zaproponować inną metodę przetwarzania odpadów, polegającą w szczególności na ich recyklingu. Tego rodzaju zmiana stanowiłaby bowiem zaprezentowanie całkowicie innego przedsięwzięcia, które pozostawałoby bez związku z planowanym zamierzeniem inwestycyjnym, polegającym na termicznym przekształcaniu odpadów. Realizacja postulatu Towarzystwa skutkowałaby przedstawieniem wariantu niebędącego rzeczywistą, racjonalną alternatywą względem wariantu proponowanego przez Inwestora, co stanowiłoby o wadliwości Raportu OOS w świetle dyspozycji art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. „a” i „b” ustawy OOS.

Przedmiotem postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest ściśle określone przez inwestora zamierzenie inwestycyjne, którego zakres każdorazowo definiuje podmiot we wniosku o wydanie tej decyzji. Należy przy tym zauważyć, że wariantowanie nie jest ograniczone tylko i wyłącznie do wariantowania lokalizacyjnego, ale może dotyczyć także proponowanych rozwiązań technicznych, technologicznych, czy organizacyjnych. Ponadto tutejszy organ wyjaśnia, że poszukiwanie rozwiązań alternatywnych i wariantów przedsięwzięć z zakresu przetwarzania odpadów nie musi polegać wyłącznie na szukaniu nowych lokalizacji. Istotą wariantowania nie jest wyszukiwanie dodatkowych, często nierealnych lokalizacji zakładów przetwarzania, ale znalezienie rozwiązania zapewniającego najwyższy stopień ochrony zdrowia i życia ludzi, środowiska i dóbr kultury, czyli wariantowanie rozwiązań technicznych, w tym parametrów technicznych oraz technologicznych.

Organ II instancji wyraża opinię, że w przedmiotowym przypadku nie było podstaw do wariantowania usytuowania przedsięwzięcia, ponieważ oczywistym jest, że przebudowa dotychczas funkcjonującej instalacji, musi wiązać się ze zrealizowaniem jej

w dotychczasowej lokalizacji. GDOŚ uważa, że wariantowanie przedsięwzięcia, polegające na przedstawieniu dwóch różnych metod oczyszczania spalin jest w tej sytuacji wystarczające i spełnia kryteria zarówno „racjonalnego wariantu alternatywnego”, jak i „racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska”. Przedstawiony w Raporcie OOŚ (str. 116 – 118) wariant alternatywny przedsięwzięcia polega na zastosowaniu „metody półsuchej” oczyszczania spalin. Rozwiązanie to polega na ograniczeniu emisji tlenków siarki i azotu przy wykorzystaniu związków wapnia w formie ciekłej oraz na adsorpcji metali ciężkich z zastosowaniem węgla aktywnego. Wariant alternatywny wymaga znaczącej przebudowy układu technologicznego w porównaniu z „metodą suchą”, stanowiącą wariant proponowany przez inwestora (str. 79 – 81 Raportu OOŚ), ze względu na konieczność dostosowania reaktora do zapewnienia możliwości wtrysku tzw. mleczka wapiennego, a także realizację układu recyrkulacji wykorzystanego sorbentu. Wiąże się to również z koniecznością odprowadzania dodatkowych zanieczyszczeń ciekłych. Każda z zaproponowanych technologii pozwala jednak na zapewnienie redukcji poziomu spalin do wartości dopuszczalnych w świetle aktualnie obowiązujących regulacji prawnych, są one również powszechnie stosowane w instalacjach przemysłowych służących do produkcji energii i ciepła ze spalania paliw. W opinii organu odwoławczego, wariant preferowany przez inwestora stanowi „wariant najkorzystniejszy dla środowiska”, ponieważ w porównaniu z wariantem alternatywnym jego eksploatacja nie przyczynia się do generowania dodatkowych ścieków technologicznych związanych z procesem oczyszczania spalin. Wiąże się to również z mniejszym, w porównaniu do „metody półsuchej”, zapotrzebowaniem na energię elektryczną, niezbędną do funkcjonowania instalacji. Należy zatem ocenić, że zaproponowany wariant oczyszczania spalin „metodą suchą” w bardziej skuteczny sposób minimalizuje oddziaływanie przedmiotowej inwestycji na środowisko.

W związku z powyższym GDOŚ podkreśla również, że projektowanie wariantów alternatywnych jest każdorazowo procesem uzależnionym od indywidualnych uwarunkowań danego przedsięwzięcia, wobec czego jeżeli osiągnięcie standardów jakości środowiska może zostać uzyskane wskutek zastosowania zróżnicowanych rozwiązań techniczno-technologicznych, to nie jest konieczne dodatkowe różnicowanie wariantów pod kątem lokalizacyjnym. Wszystkie brane pod uwagę warianty rozwiązań minimalizujących i łagodzących oddziaływanie na środowisko muszą przede wszystkim zapewnić dotrzymanie standardów jakości środowiska poza terenem, do którego Inwestor ma prawo własności. Należy zwrócić uwagę, że oczywistym jest, że skoro zaproponowana w wariantcie preferowanym zmiana technologiczna pozwala osiągnąć założony cel, oddziałując jednocześnie w mniejszym stopniu, to winna być ona oceniona jako korzystniejsza w ocenie wpływu na środowisko, a zatem zajmie ona w klasyfikacji pozycję wyższą.

Organ odwoławczy nie może również zgodzić się z argumentacją Towarzystwa, która polega na krytyce zamierzeń Inwestora, zmierzających do zwiększenia rentowności prowadzonej działalności. Skarżący zarzuca, że „budowa spalarni ma na celu kompensację

kosztów inwestora poprzez eliminację konieczności zakupu węgla i ponoszenia opłat za zakup praw do emisji, na rzecz pobierania opłat za dostarczane odpady, wyjście z systemu handlu emisjami oraz skorzystanie z możliwości dodatkowej produkcji energii elektrycznej". GDOŚ zwraca uwagę, że żadne z wyszczególnionych wyżej działań nie narusza obowiązujących przepisów prawa, ani nie zawiera też przesłanek mogących decydować o konieczności uchylecia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 81 ust. 1-3 ustawy OOS.

Towarzystwo przedstawiło również zarzut, że analiza emisji zanieczyszczeń do atmosfery została przeprowadzona w sposób niewystarczający. GDOŚ nie zgadza się z powyższą argumentacją i wskazuje, że w Raporcie OOS przedstawiono stabelaryzowane wyniki obliczeń wielkości emisji substancji pochodzących ze spalania odpadów. W rezultacie przeprowadzonego modelowania zaprezentowano również przewidywany zasięg i stężenie emitowanych substancji w zakresie gazów (m.in. CO, NO_x oraz SO₂), metali ciężkich (m.in. Cd, Hg, Pb, Tl), węglowodorów aromatycznych czy pyłów PM10 i PM2,5. Przedstawione przez wnioskodawcę obliczenia w zakresie oddziaływania na powietrze atmosferyczne, zostały przeprowadzone zgodnie z metodyką określoną w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. Nr 16, poz. 87). Przeprowadzone analizy, których wyniki GDOŚ uznaje za prawidłowe, wykazały, że praca instalacji nie będzie źródłem ponadnormatywnej emisji tych substancji do atmosfery. W tej sytuacji, podnoszony przez Skarżącego brak przedstawienia wielkości emisji metali ciężkich z obecnie funkcjonującej ciepłowni w porównaniu z projektowaną inwestycją, nie może być zatem przesłanką prowadzącą do uchylecia kwestionowanego rozstrzygnięcia organu I instancji.

Odnosząc się do zarzutu istnienia przekroczeń standardów ochrony środowiska na obszarze miasta Starachowice (przekroczenie dopuszczalnego tła zanieczyszczeń w przypadku pyłów PM10 oraz PM 2,5, a także benzo/a/pirenu), organ odwoławczy wskazuje, że zgodnie ze znajdującym się w aktach sprawy pismem WIOŚ w Kielcach z dnia 24 marca 2017 r., znak: IM.7016.43.2017, średnioroczne stężenia pyłów wynoszą odpowiednio:

- dla PM10: 29,0 µg/m³ (wartość dopuszczalna: 40 µg/m³);
- dla PM2,5: 22,2 µg/m³ (wartość dopuszczalna: 20 µg/m³).

Zgodnie z treścią raportu Głównego Inspektora Ochrony Środowiska „Roczna ocena jakości powietrza w województwie świętokrzyskim (rok 2018)”, na obszarze miasta Starachowice występują również przekroczenia dopuszczalnego stężenia benzo/a/pirenu: 5 ng/m³ (wartość dopuszczalna: 1 ng/m³). W ww. opracowaniu wskazano jednak (str. 76), że głównym źródłem tego rodzaju zanieczyszczeń jest „stosowanie paliw o wysokiej zawartości popiołu i siarki wraz ze spalaniem śmieci w kotłach o niskiej sprawności cieplnej” oraz „wysoki udział indywidualnego ogrzewania na paliwa stałe w ogólnym bilansie energetycznym”, czyli tzw. niska emisja. Projektowana instalacja ma natomiast zostać wyposażona m.in. w system filtrów oraz komorę dopalania, które pozwolą na znaczące zredukowanie emisji szkodliwych pyłów i gazów. W opinii organu II instancji, omawiane

przedsięwzięcie, które polega na likwidacji wcześniej funkcjonujących kotłów węglowych i zastąpieniu ich wysokosprawną instalacją kogeneracyjną, może w rezultacie przyczynić się do obniżenia występującego obecnie poziomu tła zanieczyszczeń w mieście Starachowice.

Ponadto GDOŚ wskazuje, że decyzją z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, na inwestora został nałożony obowiązek przedłożenia analizy porealizacyjnej dla omawianego przedsięwzięcia w zakresie oddziaływania na powietrze atmosferyczne (pkt II decyzji RDOŚ w Kielcach). W przypadku, gdyby rzeczywiste wielkości emisji pochodzące z instalacji przekroczyły dopuszczalne normy (w tym również w zakresie emisji metali ciężkich), właściwy organ ochrony środowiska będzie uprawniony do nałożenia obowiązku ograniczenia tego oddziaływania zgodnie z art. 362 ust. 1 *Poś*.

Niezależnie od powyższego, GDOŚ dostrzegł jednak uchybienia i nieścisłości w przedłożonej dokumentacji w zakresie poprawności sporządzenia map analizujących zasięg i natężenie emisji niektórych substancji. W związku z powyższym, pismami z dnia: 17 września 2019 r. oraz 20 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.7.10, organ odwoławczy wezwał Inwestora do przedłożenia wyjaśnień w zakresie poprawności sporządzenia ww. map oraz sformułowań dotyczących emisji gazów cieplarnianych. Wnioskodawca w załączeniu do pisma z dnia 3 grudnia 2019 r. przedłożył poprawione opracowania kartograficzne, których weryfikacja pozwala na dokonanie oceny, że projektowane przedsięwzięcie nie będzie w tym zakresie w sposób ponadnormatywny oddziaływać na środowisko.

GDOŚ nie zgadza się ze stwierdzeniem, że hałas wynikający z funkcjonowania przedsięwzięcia spowoduje przekroczenie norm akustycznych, które obowiązują na okolicznych obszarach zabudowy jednorodzinnej. Towarzystwo utrzymuje, że: „*Najbliższe tereny objęte ochroną akustyczną są oddalone o 55 i 75 m od planowanego przedsięwzięcia. Zakład ma mieć 4 emitory o mocy akustycznej wynoszącej od 85 do 90 dB, pracujące 24 h na dobę.*”. Organ II instancji zwraca jednak uwagę, że przywołane wyżej urządzenia zostaną zlokalizowane w części centralnej, a nie na granicy terenu Zakładu, co sugeruje przytoczony zarzut. Tereny chronione akustycznie, określone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w rzeczywistości położone są w odległości odpowiednio 120 (w kierunku wschodnim) i 160 m (w kierunku zachodnim) od urządzeń zlokalizowanych w projektowanej hali technologicznej (zgodnie z opracowaniem kartograficznym dostępnym poprzez Geoserwis: <http://geoserwis.gdos.gov.pl/mapy/>, dostęp: 12 lutego 2020 r.). Ponadto, budynki o charakterze zabudowy jednorodzinnej nieobjęte planem miejscowym, położone są również w odległości ok. 130 m w kierunku północno-zachodnim od planowanego miejsca realizacji inwestycji. W związku z powyższym, w załączeniu do przedmiotowego Raportu OOS, Inwestor przedłożył mapy prezentujące rozkład izofon hałasu w porze dziennej oraz nocnej. Na podstawie tych opracowań, których poprawność została wnikliwie zweryfikowana przez organ odwoławczy, należy ocenić, że nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych wartości hałasu na najbliższych terenach chronionych akustycznie.

Organ odwoławczy sprzeciwia się również sugestii Towarzystwa, że przedsięwzięcie może mieć wpływ na „obszar Natura 2000, który jest położony zaledwie 3,15 km od terenu ZEC”. W ramach przedmiotowego postępowania dokonano szczegółowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym na okoliczne formy ochrony przyrody. Ponadto, w wezwaniu z dnia 17 września 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.7, GDOŚ wystąpił do Inwestora o uszczegółowienie informacji dotyczących drzewa będącego pomnikiem przyrody, znajdującego się w rejonie planowanego przedsięwzięcia, w pobliżu wjazdu na teren zakładu. W odpowiedzi na wezwanie wnioskodawca przedłożył operat dendrologiczny, odnoszący się do możliwości ochrony tego pomnika przyrody. Na podstawie przedstawionej dokumentacji należy ocenić, że planowane przedsięwzięcie nie będzie w sposób znacząco negatywny oddziaływać na ww. formę ochrony przyrody. Niewątpliwie skala projektowanej inwestycji, a także przewidywany zasięg jej oddziaływania nie spowoduje ingerencji w trwałość chronionych siedlisk oraz bytowanie gatunków roślin i zwierząt.

Rekapitulując, sugestia odwołującego się, że wydanie decyzji poprzedziło „powierzchowne, nierzetelne i skąpe postępowanie dowodowe”, nie zasługuje na uwzględnienie. Przedłożony przez Inwestora Raport OOS, wraz z późniejszymi uzupełnieniami, spełnia wymagania określone w art. 66 ustawy OOS i w tej sytuacji może stanowić podstawę do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla rozpatrywanego przedsięwzięcia. Organy I i II instancji wnikliwie przeanalizowały przedstawioną dokumentację, kilkakrotnie wzywając do jej uzupełnienia i weryfikując poprawność dostarczonych materiałów. Dodatkowo, RDOŚ w Kielcach przeprowadził także postępowanie wyjaśniające w sprawie uwag przedłożonych przez Towarzystwo na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, a zatem odwołujący się nie może skutecznie zarzucić, że organ nie odniósł się do uwag i wniosków strony. Skarżący nie przywołał żadnych dodatkowych aspektów przedmiotowej sprawy, do których nie odniosłyby się organy prowadzące postępowanie. Poza tym, orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje, że „wynikający z zasady prawdy obiektywnej obowiązek organu wyczerpującego zebrania materiału dowodowego nie może oznaczać przerzucenia całego ciężaru dowodowego na organ prowadzący postępowanie, w tym nieograniczonego obowiązku poszukiwania materiałów dowodowych potwierdzających okoliczności korzystne dla strony.” (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt: III SA/Łd 897/18). W ocenie GDOŚ, organy ochrony środowiska dopełniły obowiązków wynikających z przepisów prawa, a w rezultacie nie doszło do zarzucanego naruszenia art. 7 oraz 77 Kpa.

Należy również podkreślić, że zastrzeżenia podniesione względem rozstrzygnięcia RDOŚ w Kielcach z dnia 7 marca 2019 r., nie zostały poparte żadnymi ekspertyzami, które mogłyby podważyć wyniki pomiarów i ustaleń przeprowadzonych na zlecenie Inwestora. Jak wynika zaś z orzecznictwa sądowo administracyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2564/12) „Zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za

głosłowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu. Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. **Podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora.**”

W opinii GDOŚ, opracowania przedstawione przez Inwestora są wiarygodne i mogą stanowić podstawę do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji. Organ ocenia również, że zasięg ponadnormatywnych oddziaływań od planowanej inwestycji nie powinien przekroczyć granicy wyznaczonej na mapie ewidencyjnej, która została załączona do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 4

W opinii Towarzystwa, RDOŚ w Kielcach naruszył art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. „b” ustawy OOS, pomijając w sentencji decyzji określenie warunków wykorzystania terenu na etapie likwidacji przedsięwzięcia, poprzez brak odniesienia się do kwestii zagospodarowania odpadów będących produktami spalania. Odwołujący się podkreśla również konieczność uwzględnienia aspektów związanych z rekultywacją terenu po zakończeniu funkcjonowania zakładu. Zdaniem Skarżącego, sentencja decyzji wymaga zatem uzupełnienia we wspomnianym zakresie.

W odpowiedzi na powyższy zarzut GDOŚ podkreśla, że dyspozycja art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. „b” ustawy OOS, nie nakłada na organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach konieczności określenia warunków obowiązujących na etapie likwidacji przedsięwzięcia. Treść tego przepisu przedstawia się bowiem następująco: „*W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:*

1) określa:

a) (...),

b) istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, (...)”.

Przedstawiony wyżej zarzut Towarzystwa, który sugeruje, że RDOŚ w Kielcach powinien w sentencji decyzji przedstawić warunki środowiskowe również dla etapu likwidacji inwestycji, jest bezzasadny. Nie istnieje zatem obowiązek uzupełnienia wydanego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Organ odwoławczy zwraca przy tym uwagę, że inwestycja stanowi przedsięwzięcie, którego funkcjonowanie planowane jest w perspektywie

kilkudziesięcioletniej, a zatem obecnie nie mogą być znane uwarunkowania prawne ani technologiczne, które mogłyby mieć zastosowane na etapie likwidacji przedmiotowego przedsięwzięcia. W związku z powyższym, nie jest zasadne nakładanie odrębnych wymagań w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które dotyczyłyby tego zagadnienia.

W tym kontekście GDOŚ zwraca również uwagę, że oddziaływania powstające na etapie likwidacji przedsięwzięcia (polegające w szczególności na rozbiórce obiektów budowlanych i demontażu urządzeń) mają zbliżony charakter oraz intensywność, w porównaniu do oddziaływań generowanych w wyniku jego realizacji. W odniesieniu do powyższego, w Raporcie OOS (str. 179 – 180) przedstawiono zestawienie tabelaryczne, określające możliwy wpływ na środowisko działań związanych z realizacją lub likwidacją przedsięwzięcia. Przeprowadzona ocena oddziaływania projektowanego przedsięwzięcia na środowisko nie wskazuje, aby planowany zakres robót budowlanych lub rozbiórkowych mógł prowadzić do zaistnienia ponadnormatywnego oddziaływania na środowisko.

Ad. 5

Odwołujący się argumentuje, że w sentencji decyzji powinny zostać zawarte dodatkowe warunki niezbędne do uwzględnienia w projekcie budowlanym, który będzie sporządzony dla przedmiotowej instalacji. Towarzystwo wskazuje na konieczność zobowiązania Inwestora do ciągłego pomiaru temperatury spalin oraz do wskazania substancji, których emisja ma podlegać pomiarom. Skarżący oczekuje zarazem uzupełnienia decyzji we wzmiankowanym zakresie.

W opinii organu II instancji, powyższy zarzut jest częściowo zasadny, jednakże nie stanowi o konieczności uchylenia decyzji wydanej przez RDOŚ w Kielcach. Biorąc pod uwagę, że utrzymanie odpowiednio wysokiej temperatury termicznego przekształcania odpadów jest niezbędne w celu całkowitego wypalenia związków organicznych i tlenku węgla, GDOŚ w punktach 7 i 8 niniejszego rozstrzygnięcia doprecyzował ustalenia zawarte w punktach I.3.4 i I.3.5 decyzji organu I instancji. Organ odwoławczy ocenił zatem, że należy określić minimalną wysokość temperatury, w której będzie zachodził proces spalania lub dopalania, na odpowiednio 850°C i 1100°C, a także stwierdzić konieczność zastosowania systemu pomiarowego do kontroli temperatury w komorze spalania i w komorze dopalania. Dodatkowo wskazano również, emisja których substancji będzie podlegała ocenie w ramach analizy porealizacyjnej.

Ad. 6

Skarżący zarzuca, że projektowana inwestycja nie spełnia kryteriów BAT (najlepszych dostępnych technik), wymaganych zgodnie z zapisami art. 204 i 207 *Poś*. Zdaniem Towarzystwa, rozwiązania przyjęte przez wnioskodawcę są niewystarczające, ponieważ zakład nie zostanie wyposażony w instalację do stabilizacji pyłów oraz nie będzie prowadzony odzysk metali z żużli powstających ze spalania odpadów.

Odnosząc się do powyższego argumentu GDOŚ podkreśla, że szczegółowe kwestie związane z przestrzeganiem kryteriów BAT dla danej instalacji rozstrzyga organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego (w tym przypadku Starosta Starachowicki), o którym mowa w art. 183 ust. 1 *Poś*. Natomiast organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odnosi się jedynie do dyspozycji art. 66 ust. 1 pkt 11 *ustawy OOS*, zgodnie z którą Raport OOS powinien zawierać „*porównanie proponowanej technologii z technologią spełniającą wymagania, o których mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska*”. Biorąc pod uwagę istotę zarzutu odwołującego się, w przedmiotowej sprawie znaczenie ma spełnienie wymagania określonego w art. 143 ust. 4 *Poś*, tj. „*technologia stosowana w nowo uruchamianych lub zmienianych w sposób istotny instalacjach i urządzeniach powinna spełniać wymagania, przy których określaniu uwzględnia się w szczególności: (...)*

4) *stosowanie technologii bezodpadowych i małoodpadowych oraz możliwość odzysku powstających odpadów (...)*”.

W związku z powyższym, pismem z dnia 17 września 2019 r., znak: DOOS-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.7, GDOŚ wezwał wnioskodawcę do odniesienia się do wskazanego wyżej zarzutu organizacji ekologicznej. W odpowiedzi przekazanej pismem z dnia 17 października 2019 r. Inwestor przedstawił stanowisko, że nie zachodzi konieczność odzysku metali, ze względu na ich znikomą zawartość w przekształcanych odpadach. Oprócz tego, wnioskodawca wskazał, że stabilizacja pyłów pochodzących z oczyszczania spalin będzie prowadzona przez specjalistyczną firmę, odbierającą tego rodzaju odpady z terenu Zakładu. Komentując przywołany zarzut organizacji ekologicznej, należy zatem podkreślić, że nie może on stanowić o konieczności uchylenia decyzji wydanej przez organ I instancji.

Ad. 7

Zdaniem odwołującego się, wydane rozstrzygnięcie narusza hierarchię postępowania z odpadami, określoną w przepisach art. 17 i 18 *ustawy o odpadach*. Skarżący podnosi, że odpady o kodach: 19 12 01 oraz 19 12 04 powinny w pierwszej kolejności być poddawane recyklingowi.

Na wstępie GDOŚ zwraca uwagę, że przepis art. 17 *ustawy o odpadach* wyznacza następującą hierarchię postępowania z odpadami:

- „1) *zapobieganie powstawaniu odpadów;*
- 2) *przygotowywanie do ponownego użycia;*
- 3) *recykling;*
- 4) *inne procesy odzysku;*
- 5) *unieszkodliwianie.*”

W odpowiedzi na przedstawiony zarzut organ II instancji wskazuje, że przywołane przez Towarzystwo przepisy prawa stanowią zasady ogólne, które nie zawsze mogą znaleźć bezpośrednie zastosowanie w przypadku każdego przedsięwzięcia polegającego na gospodarowaniu odpadami. W takim przypadku niemożliwe byłoby wydawanie decyzji

i pozwoleń dla składowisk prowadzących unieszkodliwianie odpadów, gdzie również mogą trafiać odpady, które powinny zostać poddane segregacji w celu późniejszego dokonania ich recyklingu. W opinii GDOŚ, przedsiębiorca prowadzący instalację termicznego przekształcania, nie może być odpowiedzialny za nieprawidłowe postępowanie z odpadami przez inne podmioty zajmujące się gospodarką komunalną, np. poprzez naruszenie art. 23 ust. 1 *ustawy o odpadach*, zgodnie z którym „*odpady są zbierane w sposób selektywny*”. Nie stanowi to również podstawy do uchylenia wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co mogłoby nastąpić na podstawie przepisów art. 81 *ustawy OOS*.

Ponadto, zgodnie z informacjami przekazanymi przez inwestora (str. 70 Raportu OOS), odpady o kodach: 19 12 01 – papier i tektura oraz 19 12 04 – tworzywa sztuczne i guma, będą stanowić jedynie 5 – 10 % całkowitej masy odpadów przeznaczonych do termicznej obróbki. Oznacza to, że nie będą one stanowić głównego, ale jedynie akcesoryjne źródło paliwa dla projektowanej instalacji. Konkludując, należy zatem ocenić, że planowana inwestycja nie będzie naruszać ogólnych zasad gospodarowania odpadami, określonych w przepisach art. 17 i 18 *ustawy o odpadach*.

Ad. 8

Towarzystwo przedkłada, że przywołanie art. 104 *Kpa* jako podstawy prawnej decyzji RDOŚ w Kielcach z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, stanowi naruszenie art. 107 § 1 pkt 4 *Kpa* ze względu na podanie „*nieistniejącej jednostki redakcyjnej*” jako podstawy prawnej. W odwołaniu podkreślono, że „*organ I instancji powinien wskazać jako podstawę prawną art. 104 § 1 i 2 k.p.a.*”. Zdaniem Skarżącego, tego rodzaju sformułowanie świadczy o nierzetelności organu wydającego decyzję.

W opinii GDOŚ, powyższą uwagę należy uznać za częściowo zasadną, przy czym tego rodzaju zarzut nie stanowi jednak przesłanki mogącej decydować o uchyleniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Art. 104 *Kpa*, wskazany przez RDOŚ w Kielcach jako podstawa wydanej decyzji, zawiera następujące jednostki redakcyjne:

„*§ 1 Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.*

§ 2 Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji.”.

Należy ocenić, że kończąc przedmiotowe postępowanie, organ I instancji był zobligowany do załatwienia sprawy poprzez wydanie decyzji rozstrzygającej sprawę co do jej istoty. Zgodnie z powyższym, w tym przypadku zastosowanie znajduje dyspozycja zarówno § 1, jak i § 2 w ramach przepisów art. 104 *Kpa*. RDOŚ w Kielcach w wydanym rozstrzygnięciu zawarł zatem podstawę prawną, co stanowi obligatoryjną część sentencji decyzji administracyjnej, zgodnie z art. 107 § 1 pkt 4 *Kpa*.

Niemniej jednak, o obowiązku precyzyjnego przywoływania jednostek redakcyjnych aktów prawnych świadczą orzeczenia sądów administracyjnych dotyczące sposobu wnoszenia skargi kasacyjnej (por. wyroki: NSA z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt: I FSK 354/16;

NSA z dnia 2 czerwca 2017, sygn. akt: I OSK 572/16). Towarzystwo słusznie zatem zauważa, że RDOŚ w Kielcach w sentencji wydanego rozstrzygnięcia powinien powołać się na art. 104 § 1 i 2 *Kpa*. Wskazane przez Skarżącego uchybienie nie ma jednak znaczenia dla istoty niniejszego rozstrzygnięcia, czyli utrzymania w mocy decyzji wydanej przez organ I instancji. Charakter tego rozstrzygnięcia jednoznacznie wskazuje, że RDOŚ w Kielcach na podstawie art. 104 § 1 *Kpa* rozstrzygnął sprawę wszczętą na wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o którym mowa w art. 73 ust. 1 *ustawy OOS*.

Dodatkowo, odnosząc się do uwag mieszkańców Starachowic wniesionych na etapie udziału społeczeństwa, dotyczących w szczególności zagrożenia dla zdrowia mieszkańców Starachowic w wyniku realizacji przedmiotowej inwestycji, organ odwoławczy wskazuje, że w ramach realizacji niniejszej inwestycji zostały zaplanowane działania mające na celu ochronę powietrza atmosferycznego. Zgodnie z treścią decyzji z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, na wnioskodawcę zostały nałożone warunki obligujące go do magazynowania odpadów wyłącznie w zamkniętych kontenerach, co służy ochronie otoczenia przed rozprzestrzenianiem się substancji odorowych, a także zapobiega rozmyciu odpadów w przypadku potencjalnego wystąpienia zagrożenia powodziowego. W ramach planowanego przedsięwzięcia przewiduje się również zastosowanie filtrów, które będą ograniczać emisję pyłów do atmosfery. Zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje również na prowadzenie przez inwestora działalności skutkującej naruszeniem obowiązujących przepisów prawa.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, realizując przysługujące stronom postępowania prawo do dwukrotnego rozpatrzenia sprawy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz zaskarżonej decyzji, orzeczono jak w sentencji, o uchyleniu punktów: I.2.4, I.2.8, I.2.9, I.2.12, I.2.17, I.2.18, I.3.4, I.3.5 i II decyzji RDOŚ w Kielcach z dnia 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, i w tym zakresie orzeczono co do istoty sprawy lub umorzono postępowanie organu I instancji, a w pozostałej części utrzymano decyzję organu I instancji w mocy.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), dalej *Ppsa*. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony

Środowiska (ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji.

Wnosząc skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 *Ppsa* w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 ze zm.), strona zobowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi.

Strona, jak wynika z art. 239 *Ppsa*, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stronie, zgodnie z art. 243 *Ppsa*, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych.

Z upoważnienia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska

MAREK KAJS
Zastępca Generalnego Dyrektora
Zastępca Generalnego Dyrektora Ochrony
Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Otrzymują:

1. Marcin Pocheć – Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Starachowicach, ul. Na Szlakowisku 8, 27-200 Starachowice;
2. Marek Materek – Gmina Starachowice, ul. Radomska 45, 27-200 Starachowice - **ePUAP**;
3. Piotr Rymarowicz – Towarzystwo na Rzecz Ziemi, ul. Leszczyńska 7, 32-600 Oświęcim - **ePUAP**;
4. Dorota Huzarska, Zbigniew KroczeK – Stowarzyszenie „Inicjatywa dla Starachowic”, ul. 1 Maja 13, 27-200 Starachowice;
5. Jacek Serwicki;
6. Eugeniusz Janicki.

Do wiadomości:

1. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Kielcach, ul. Szymanowskiego 6, 25-361 Kielce;
2. Urząd Miejski w Starachowicach, ul. Radomska 45, 27-200 Starachowice.